O LÁSCE AŽ ZA HROB

V dalekých končinách ledového Grónska žil muž, který nadevšechno miloval svou ženu. A nikdo se tomu nedivil, neboť jeho manželka byla nejen krásná, ale i hodná a pracovitá. A navíc právě svému muži porodila dítě.

Jednoho dne se všichni tři vydali na lov. Po cestě na sever museli překročit vysokou horu, pokrytou kluzkým ledovcem. Stezka byla strmá a úzká, navíc vedla nad hlubokou propastí, v jejíchž hlubinách se ozývalo rozbouřené moře. Muž šel vepředu a vedl psy, kteří táhli sáně, žena se držela sání, na kterých leželo dítě zabalené do hřejivých kožešin. Ovšem na jednom hrbolu sáně nadskočily, dítě z nich spadlo a sletělo rovnou do propasti, v níž je pohltila rozbouřená hladina.

„Ach, takové neštěstí! Naše malé děťátko je pryč," zoufala žena. Její muž ji chlácholil: „Teď už s tím nic nespravíme. Hlavně že jsme to přežili my, až budeme doma, můžeme si pořídit další děti."

A tak jeli dál. Už se blížili k vesnici, ve které chtěli přenocovat, už viděli vesničany, kteří jim šli naproti, když tu se cesta začala prudce svažovat. Manželé usedli na sáně, žena první, muž za ní a rozjeli se dolů. Za chvíli, když už nabrali velkou rychlost, najeli do výmolu, který sáně vyhodil do vzduchu. Žena ztratila rovnováhu, a když dopadla na zem, zarazila si špičatá držadla sání přímo do prsou. Na místě byla mrtvá.

„Ach, takové neštěstí! Moje krásná a hodná žena je mrtvá," zabědoval muž a položil bezvládné tělo na sáně. Z očí mu stékaly slzy, když si lehnul ke své mrtvé manželce a naposledy se s ní pomiloval. Pak mrtvolu zašil do pytle z kůže a pohřbil ji pod nedalekým kamenem.

A do konce svého života už zůstal sám.

O MATCE S FALEŠNÝM PENISEM

Na grónském pobřeží stála osada a v ní žily dvě rodiny. Tu první tvořila matka se synem, tu druhou několik bratrů a jejich sestra. Syn z první rodiny neměl žádnou ženu, a proto ho jeho matka neustále přemlouvala, aby se oženil s dívkou z druhé rodiny. Dívka byla krásná, prý krásnější, než všechny ženy v okolí. Hlavně matce se velmi líbila. Možná více, než je obvyklé. „Ožeň se s ní! Tak ráda bych ji měla za snachu," nabádala svého syna. A ten ji nakonec poslechl.

V prvních měsících se nic divného nedělo. Syn byl zdatný lovec, přinášel spousty tuleňů, miloval se se svou ženou a všichni žili šťastně a spokojeně. Jenže jeho matka toužila po mladé dívce den za dnem více a více. Už jí nestačilo, že žijí ve společném domě, chtěla mít krásku jen pro sebe. A co víc, chtěla se s ní také milovat. A tak se rozhodla, že dívku unese. Jednoho dne, když syn vyjel na lov, poslala svou snachu pro vodu. Když už byla dívka daleko od domu, vyběhla ven a začala volat: „Vezmi nohy na ramena a uteč z naší vesnice. Tví bratři se pobíjejí mezi sebou, kdoví, jak to dopadne!"

Dívka se zalekla a utekla. Odešla daleko na sever, kde si postavila dům a čekala, co se bude dít dál. Když se její muž vrátil z lovu, sháněl se po své manželce. Matka už měla připravenou výmluvu. „Tvá žena odešla. A vzkazuje ti, že ji nemáš hledat," řekla svému synovi.

Po několika týdnech matka uřízla příď starého kajaku, ze které si vyrobila velký umělý penis. Ten si dovedně přivázala k břichu a pak se již vydala za svou snachou. Přišla akorát včas. Mladá žena právě dostavěla dům a čekala na muže, který si ji vezme za manželku a bude ji živit. A přesně to zamilovaná matka udělala. Stala se jejím mužem. Ve dne vyjížděla v kajaku na lov tuleňů a v noci se s pomocí umělého penisu oddávala rozkošným milostným hrátkám s manželkou svého syna.

Zrazený syn, kterého opustila manželka i matka, truchlil stále víc a víc. A nakonec se rozhodl, že svou ženu najde a přivede zpátky. Ale kde by ji měl hledat? Ve vesnici mu nikdo neporadil a tak požádal o pomoc duchy. Při jedné seanci uviděl svou ženu, jak žije v novém domě daleko na severu. Hned se za ní vydal. Po několika dnech přišel k domu, kde jeho žena zpracovávala tulení kůže. Bylo jich spousta, jako by je ulovil ne jeden, ale hned několik lovců.

„Kdo to všechno ulovil," zeptal se své ženy.

Nedostal však žádnou odpověď.

Jeho žena vstoupila do domu a muž ji následoval.

„Schovej se do kouta," přikázala mu.

Za chvíli vstoupila do pokoje matka a nesla s sebou dva velké tuleně. Svlékla se, položila hlavu do klína své snachy a poručila jí: „Vyšej mě!"

Její snacha jí vyškala, a když skončila, šla vařit tulení maso. Když bylo maso vařené, znovu ji oslovila synova matka. „Teď si budeme hrát, jako že jsem se převrátila v kajaku," prohlásila matka, lehla si na zem, skrčila jednu nohu a dělala, že se s kajakem převrací. A přitom volala na svou snachu: „Ukradla jsem svému synovi ženu!"

Když to syn uslyšel, vyskočil z rohu a zakřičel: „To je hanba, co jsi provedla!" A pak praštil se svou matkou o zem. Na místě byla mrtvá.

Když zabil svou proradnou matku, otočil se ke své manželce.

„A teď můžeme jít zase spolu domů," prohlásil.

Jenže jeho manželka to odmítla. Život s matkou se jí líbil a nechtěla se vrátit ke svému manželovi. A tak ji zabil také. Když obě mrtvoly pokládal vedle sebe do hrobu, objevil matčin penis, vyrobený ze špičky kajaku. Pořádně si ho prohlédl a viděl, že kůže na jeho špičce je úplně prodřená a ošoupaná. V té chvíli poznal, jak hluboce matka milovala jeho manželku. Proto položil obě ženy do hrobu tak, aby se navěky objímaly v náručí. Pak se vydal domů. A když ho přepadla touha, musel si pomoci sám.

O UKOUSNUTÉM MUŽSTVÍ

Na venkově žili muž a žena. A nevedlo se jim špatně. Měli krávu, koně a rok po svatbě se jim narodilo dítě. Muž chodil sbírat do lesa dříví, které prodával sousedům, žena se starala o domácnost. Ale muži se zdálo, že to není spravedlivé. On pracuje tak těžce, zatímco ona jen leží doma a nic nedělá. „Měli bychom si to vyměnit," navrhne jednoho dne a žena překvapivě souhlasí. „Tak dobře, já půjdu do lesa a ty uděláš mou práci. Uklidíš a uvaříš, postaráš se o dítě, podojíš krávu a nakrmíš koně."

Ráno žena odešla do lesa a muž zůstal doma sám. Chtěl si poležet v posteli, ale dítě začalo brečet. Vezme ho do náručí, aby je ukonejšil, ale dítě se dále vzpouzí a kope nožičkami. „Asi mu bude zima," říká si sedlák a přemýšlí, co dělat. Nakonec uloží dítě do kolébky, přinese horký kámen z pece a položí ho k dítěti. Pak celou kolébku pěkně utěsní přikrývkami, aby drahocenné teplo rychle neuteklo.

Konečně je klid a sedlák se pustí do práce. Podojí krávu, rozdělá oheň a dá vařit mléko. A jak přikládá, mléko vypění a oheň uhasí. Trochu mléka však přece jen zbylo. Muž připraví kašičku a jde nakrmit dítě. Jenže když odkryje přikrývky, najde dítě mrtvé. Zoufalý sedlák se zhroutí na zem a začne naříkat. Ale za chvíli si vzpomene, že zapomněl nakrmit koně. Jde do stáje, kde hladový kůň zuřivě cvaká zuby. A jak se k němu nešťastně přiblíží, koňská tlama mu zašmátrá mezi nohama, cvak – a kůň mu ukousne penis i s varlaty. Muž zaúpí bolestí a jako smyslů zbavený běží domů. Zaleze za pec, schoulí se do klubíčka a usedavě naříká.

V té chvíli se žena vrátí z lesa a slyší, jak její muž skučí za pecí. „Copak se ti stalo, že ležíš za pecí a pláčeš," ptá se.

„Strašné věci, naše dítě je mrtvé," vychrlí ze sebe nešťastník a popisuje ženě, jak k tomu došlo. Ale žena ho chlácholí: „Tak už se netrap, jsme mladí, můžeme si udělat další. A víš co, pojďme hned do postele, čím dříve s tím začneme, tím lépe."

Jenže muž se znova pustí do breku. „To asi nepůjde," zaskučí, roztáhne nohy a odhalí své krvavé zranění.

„Copak se ti proboha stalo," vyděsí se žena.

„Kůň mi ukousl penis i s varlaty," skuhrá nešťastný sedlák.

Žena se rozčílí, popadne hůl a začne muže mlátit hlava nehlava. „Ty prevíte, cos to provedl! O domácnost ses nepostaral, naše dítě jsi zahubil a nakonec si ještě necháš ukousnout to, co nám oběma mělo ještě léta sloužit? Tak tohle ti nikdy neodpustím," křičela žena a mlátila svého muže, až ho dočista umlátila.

O POLIBKU ZE ZÁHROBÍ

V malé vesnici na severu kdosi umřel a hrobníci kopali hrob. Přitom narazili na starou, neznámou rakev, ze které vytáhli obrovskou stehenní kost. Právě šla kolem mladá děvečka z fary, a když tu kost spatřila, v očích jí zaplála vášeň. „To musel být chlap! Když měl takové stehno, jaké měl asi ostatní věci," mudrovala a ohmatávala stehenní kost. „Ten by stál za hřích, to vám povím," dodala kurážně a vrátila stehenní kost hrobníkům.

Téhož večera si farář vzpomněl, že v kostele zapomněl u oltáře své knihy a poslal pro ně děvečku. Mladá dívka měla pro strach uděláno, a tak došla do kostela, vzala u oltáře zapomenuté knihy a vydala se zase zpátky. Jenže než vyšla z kostela, všimla si, že v poslední lavici sedí ohromný muž s plnovousem. Pohlédl na dívku a hlubokým hlasem pronesl: „Co naplat, že mám na rtech hlínu, neváhej a poslouž si, krásná paní, a polib tu špínu!"

Kurážná dívka se přízraku nezalekla. Sklonila se k neznámému muži a políbila ho na chladné rty. A co bylo dál? O tom si můžete nechat zdát.

O ZAMILOVANÉ KOSTŘE

V severské zemi žil kdysi dávno otec s dcerou. Dlouhá léta žili šťastně a spokojeně, otec se o svou dceru pečlivě staral a snažil se, aby se jí nestýskalo po předčasně zemřelé matce. Ani se znovu neoženil, nechtěl dceři přivést do domu macechu. Ale když dcera začala dospívat, den ze dne se stále více podobala své zemřelé matce. Otce přepadl nejprve smutek, pak touha, která nakonec přerostla v chtíč. Jedné noci se na svou dceru vrhnul a pokusil se ji znásilnit. Dcera se mu však ubránila. Zdrcený otec ji odvlekl na útesy a shodil do moře. A hned vzápětí si vzal také svůj život.

Tělo krásné dívky kleslo ke dnu, a jak šel čas, ryby z něj ohlodaly maso a vykousaly oči. Za pár měsíců zůstala ležet na dně jen vybělená kostra, která se jemně pohupovala v mořských proudech. Místní rybáři se začali tomu místu raději vyhýbat. Vždyť kdo by chtěl lovit tam, kde pod hladinou číhá lidská kostra!

Jednoho dne přišel ke břehu rybář ze vzdálené vesnice. Nic nevěděl o místních pověstech a tak sedl do kajaku a vydal se na lov do zapovězených míst. Po chvíli se jeho prut ohnul do oblouku. „Konečně ryba," pomyslel si rybář. Mýlil se. Háček se zachytil v hrudníku kostry nešťastné dívky, a jak rybář přitahoval vlasec, kostra se pozvolna dala do pohybu. „Oho, to bude něco velkého," těšil se rybář, když cítil tíhu úlovku na druhé straně vlasce. „Konečně nebudu mít hlad."

Kostra dívky se pokoušela z háčku vyvléci, ale ať se snažila sebevíc, do vlasce se jen více a více zaplétala. V té chvíli začalo moře bouřit a rybářův kajak se nebezpečně rozkývval ze strany na stranu. Rybář dál přitahoval vlasec, až svůj úlovek vytáhl téměř na hladinu. V té chvíli spatřil děsivý obraz – bělostnou kostru, které v prázdných důlcích po očích zářily malé korály a mezi bělostnými zuby se proplétali korýši. Najednou kostra sama vyskočila na špičku kajaku.

Takovou hrůzu mladík nezažil v nejčernějších snech. Popadl veslo a srazil kostru zpátky do vody. Srdce mu divoce bušilo, když jako smyslů zbavený pádloval ze všech sil ke břehu. Ale kostra zamotána v jeho vlasci plula za ním. A její ruce se stále natahovaly po mladíkovi, jakoby ho chtěly stáhnout k sobě do mořských hlubin.

Zbývalo posledních dvacet metrů, pak už jen deset, strachem šílený mladík konečně dorazil ke břehu a velkým skokem vyskočil z kajaku. Ale svůj rybářský prut stále nepustil, a tak vytáhl kostru až na břeh. A ta se najednou rozběhla za ním. Muž běžel po kamenech, běžel zasněženou plání, až doběhl do vesnice. Kostra běžela stále za ním. Když dorazil ke svému iglú, sehnul se a úzkým tunelem prolezl dovnitř. Srdce mu bušilo strachem i námahou z prudkého běhu. Konečně byl v bezpečí. Sotva si trochu vydechl, zapálil lampu. A v jejím světle spatřil, že kostra je v místnosti spolu s ním, kosti zamotané do vlasce ležely zkroucené na holé zemi.

V měkkém světle svíčky nebyl pohled na ni už tak hrozivý jako dřív. Muž žil dlouho sám a najednou pocítil jakousi lítost, možná i něhu. A tak vstal, poklekl ke kostře a začal její kosti pomalu vymotávat z vlasce. Když byl hotov, zahalil kostru do kožešin, aby jí nebyla zima. Kostra po celou dobu nevydala ani hlásku, tolik se bála, aby ji rybář nevyhodil ven, aby její vybělenou lebku neroztříštil o kameny.

Přišel večer, muž pocítil únavu, ulehl na své lůžko a usnul. V té chvíli mu ze zavřených očí skanula slza. Vyprahlá kostra spatřila stříbrnou slzu, přitáhla ústa k mužově tváři a zářivou slzu nedočkavě slízla. A pak další a další, lačně pila, dokud neuhasila svou nekonečnou žízeň.

Potom natáhla ruku a zabodla ji do nitra spícího rybáře, odkud vytáhla jeho tlukoucí srdce. Srdce bilo jako zvon a kostra začala tichým hlasem zpívat: „Maso, maso, maso." A tu její tělo začalo zarůstat masem. Pak začala zpívat o krásných očích, dlouhých vlasech, pevných ňadrech a vášnivém lůnu. Když dozpívala, vrátila se jí stará podoba. Krásná dívka svlékla z rybáře šaty a ulehla k němu na lůžko. Pak mu vrátila srdce tam, kam patří. Muž se probudil a pocítil touhu. Vstoupil do ní a ve vášnivém propletení strávili milenci svou první noc. A po ní přišly další a další...

O ZTRACENÉ ŽENUŠCE

V sibiřské tundře žil mladý lovec. Jednoho zimního dne vyšel na lov, a jak tak jde, najednou zpozoruje něco tuze divného. Na větvi zasněženého stromu visí malinkatá ženuška. Tedy ženuška to tak úplně není, jen část ženušky. Zkrátka a dobře, na větvi visí ženské lůno.

„To je zvláštní, odkdy visí opuštěné vulvy na stromech," pomyslí si lovec. Sundá ženušku ze stromu, strčí si ji pod čepici a jde dál.

Ale najednou uslyší slabý hlásek. „Zima, veliká zima." Odkud se to ozývá? Tak naříká malá ženuška pod čepicí. Lovec jde dál, ale když kvílení neustává, zvedne čepici a ženušku si strčí do kapsy. A znovu vyrazí na cestu. Jenže zase se ozve skuhrající hlásek: „Zima, převeliká zima. Studí mě to tu," stěžuje si ženské lůno schované v jeho kapse. Muž se zastaví a přemýšlí, co dělat. Kam by ji mohl dát? Nejlépe někam do tepla. A pak dostane nápad. Strčí ženské lůno do kalhot. A ženuška je najednou spokojená.

Lovec přijde domů, na manželku se ani nepodívá, hned utíká spát. Ale není sám. Pod přikrývkou z kožešin si užívá se svou novou ženuškou. Je kouzelná, do putníku splní, co mu vidí na očích. Lovec si ani nepamatuje, kdy naposledy zažil takovou rozkoš. A když ráno vyrazí na lov, vesele si prozpěvuje, zatímco jeho malá ženuška pospává v teple kožešin.

Jakmile se vrátí z lovu, spěchá na lože. Jen zhltne večeři, se ženou ani nepromluví a rychle jde spát. Uprostřed vyhřátých kožešin už na něj čeká jeho natěšená ženuška, ženské lůno, se kterým si užívá až do hluboké noci. Tak to jde den za dnem, noc za nocí. Lovcova žena se trápí, a místo spánku celé noci přemýšlí, co se jen mohlo stát. A pak ji jednou napadne podívat se do kupy kožešin. Tam najde malinkou ženušku, tedy, jak již dobře víme, jen ženské lůno.

„Tak to ty jsi mi ukradla mého muže," rozkřičí se. Milou ženušku čapne a hodí ji rovnou do ohně. Ženuška se rozkřičí: „Ach ouvej, to to pálí..." V té chvíli se lovec vrátí domů a ženušku z ohně rychle vytáhne, celou ošklivě popálenou. A rychle s ní do kožešin. Jenže nic už není jako dřív. Ženuška mu neposkytne takové blaho jako včera či předevčírem a místo něžností stále jen skuhrá. „Ach, jak je jen ošklivě popálená! Ach, jak jí to všechno bolí."

A stěžuje si na lovcovu ženu, co jí to jenom udělala. A tak jde den za dnem, noc za nocí. Ženuška stále skuhrá a žádá lovce, aby svou manželku vyhnal. Nebo aby ji raději rovnou zabil. Lovec se trápí, celé noci nespí a přemýšlí. Stýská se mu po rozkoši. Chtěl by se zase milovat se svou malou ženuškou. „Ale zabít? Zabít? Nu což, možná i zabít." A tak nakonec poslechne ženušku a svou manželku zabije. Rázem je všechno jako dřív. Malá ženuška se tetelí radostí a splní mu v posteli vše, co mu na očích vidí.

A když ráno lovec vyrazí na lov, zas si vesele prozpěvuje do kroku, zatímco jeho malá ženuška pospává v teple kožešin. Večer lovec oželí i večeři a hned běží do postele, těší se na další noc plnou vášně. Ale jak jdou dny, jeho radost pomalu začíná mizet. Ohniště již dávno vyhaslo a jeho malá ženuška stále jen pospává v teple kožešin. Neuklidí, neuvaří.

O KOUSAVÉ PIZDĚ

Na ruském venkově žili vedle sebe Ivan a Nasťa. Ani jeden z nich rozumu moc nepobral, ale o to víc se škádlili a pokoušeli. Když dospěli, dostal Ivan na Nasťu zálusk a mnohokrát ji přemlouval, aby mu dala. Ale Nasťa ho vždy odmítla, a tak si nakonec vymyslel malou lest.

Jednou, než Nasťa odešla domů na oběd, přivázala kozu k plotu, aby jim nesežrala zeleninu. Ivan kozu tajně odvázal, zavedl ji do své zahrady a odtud ji přivázal ke stejnému místu. Když se Nasťa vrátila z oběda, nestačila zírat. Koza zázračně prolezla mezi plaňkami plotu a pochutnávala si na trávě u sousedů.

„Když jsi uměla prolézt tam, tak pojď zase zpátky," rozkázala neposlušné koze," ale ať ji volala, jak chtěla, koza se zpátky protáhnout neuměla.

„Ivane, Ivane, pomoz mi, naše koza prolezla skrz plot k vám a zpátky už nemůže," zavolala na Ivana. Ivan, že pomůže, ale nebude to zadarmo.

„A co bys chtěl," ptá se Nasťa.

„Však víš. Pojď k nám na seník a já už si to vezmu. Pak si můžeš odvést svou kozu."

„Na váš seník nemohu, co kdyby nás někdo viděl?"

„Tak dobře, já ti kozu přivedu a dáš mi u vás za stodolou."

„Jo, a když nás chytí otec, zamorduje nás oba dva," durdí se naoko Nasťa. V hlavě už má totiž připravenou lest.

„Víš co, uděláme to přes plot. Prostrč svého ptáčka skrz plaňky, já si na něj skočím z druhé strany a bude to."

Ivan se nenechá dvakrát pobízet. Natěšeně stáhne kalhoty a strčí ptáčka mezi plaňky. Jenže Nasťa bůhvíkde sebrala štičí hlavu, otevřela ji tlamičku a nasadila mu ji na ztopořený úd. Ta bolest! Ivan nemohl ven ani dovnitř, zkusil více zarazit, pak vytáhnout, ale jen si penis rozedřel do krve. Když ho nakonec vytáhnul, s křikem se rozběhl domů. „Fuj, ta má ale kousavou pizdu! Jen aby se mi ještě zahojil," zoufal si a od té chvíle se na Nasťu už ani nepodíval.

Jenže dívali se jiní, jeho rodiče viděli, jak vyrostla do krásy a ještě více se jim líbilo, že spojí oba grunty dohromady. A tak mu Nasťu namluvili za ženu.

Ale Ivan si postavil hlavu. „Tuhle já si nevezmu, ta ji má kousavou. Jednou jsem to s ní zkoušel, a týdny jsem potom stonal," prohlásil Ivan. A protože jeho lamentace uslyšeli sousedé, pověst o Nastině kousavé pizdě se rychle rozkřikla široko daleko. A tak chudák holka zůstala na ocet.

O NEPOSEDNÉM CHUJI

Před lety žil na ruském venkově mužik, který měl mladou a tuze krásnou ženu. Krasavici. Jednoho dne se ve vesnici usídlil batalion vojáků a jak už to tak bývá, také mužikovi přidělili jednoho vojáka na byt a stravu. Žena připravila večeři, a když všechno snědli a vypili, ulehli všichni tři pohromadě do jedné jediné postele. Oba muži na stranách, žena uprostřed.

A jak jsou tam tak namačkáni, ani jeden z nich nemůže spát. Mužik začne něco vykládat a žena ospale přikyvuje. Voják je už připraven na zteč, rozepnul si poklopec a vyndal ztopořený pyj. Ve vhodné chvíli ho tam krásné ženušce zarazí zezadu a začne ji píchat. Jenže i mužik má na svoji ženu chuť, a když mu dojdou slova, strčí ji ruku mezi nohy, aby si ji připravil. Jenže nahmatá vojákův ztopořený pyj. A oheň je na střeše.

„Co si to dovoluješ, ty špinavý žoldáku," rozkřičí se dopálený mužik.

Ale ani voják si to nedá líbit: „Co mě chytáš za ptáka? Svojí ženě to nedovolím, natož pak tobě," rozčiluje se.

„Ale proč strkáš svého ptáka do cizí pizdy," nadává mužik.

„Co bych strkal, nikam ho nestrkám," nedá se voják.

„Ale strkáš. Sám jsem ho odtamtud tahal," dušuje se mužik.

„Proboha, jestli on nezabloudil. Až se ráno probudím, tak si ho podám. To by tak hrálo, aby si zvyknul sám od sebe lézt do cizích pizd," slibuje voják.

CHUJÍČEK JAKO MALÍČEK

Žili, byli tři bratři. Jednoho dne se rozhodli, že by se měli oženit, ale nejdříve si musí rozdělit majetek po rodičích. A tak losovali. První dva měli štěstí, ten třetí a nejmladší ale nedostal skoro nic.

„Vy to máte snadný. Jste bohatý, o nevěstu nebudete mít nouzi, ale co já? Jediné mé bohatství je ten pták, který mi visí až po kolena," stěžoval si hlasitě nejmladší z bratrů. Dobře totiž věděl, že právě v té chvíli jde kolem bohatá kupecká dcerka.

Dívka to slyšela a říkala si: „To by bylo, kdybych za muže dostala chlapa, který ho má až po kolena." A když přišla domů, byla již rozhodnuta.

„Chci toho nejmladšího z bratrů. Nikoho jiného si nevezmu," oznámila rodičům.

Ale těm se to za mák nelíbilo. „Co sis to vzala do hlavy, kupecká dcera si přece nemůže vzít nějakého chudáka z Nemanic," vztekali se rodiče.

Ale kupecká dcerka trucovala a trucovala, až si své rozhodnutí vytrucovala. A za pár týdnů se slavila svatba.

Natěšená novomanželka se nedočkavě těšila na svatební noc. Jenže když si lehli do postele, překvapeně vidí, že mužův chujíček je jako maliček. A hned na něj udeřila. Říkal jsi, že máš ptáka až po kolena! Kam jsi ho zašantročil?"

„Moje milá, jakpak jsem si měl pořídit šaty na svatbu, když jsem neměl ani vindru? Musel jsem svého ptáka zastavit."

„A kolikpak jim dlužíš?"

„Málo, maličko, jen padesát rublů."

„Tak dobře. Zítra poprosím rodiče o peníze a ty ho půjdeš vyplatit. Ale to ti povídám, bez pořádného ptáka se domů nevracej!"

A tak hned ráno běží kupecká dcerka za svou matkou a prosí ji o padesát rublů, na vyplacení toho královského chuje. Jen o pár minut později už novomanžel opouští kupecký dům, bezradný, co si počít.

Celý den bez cíle bloumá, až potká starou babičku. „A co že ho prý tíží, panáčka?"

Stydí se, stydí, ale nakonec se babičce svěří. Vychloubal se, že má ptáka až po kolena, a teď se pravda provalila. Má chujíček jako maliček.

„Dej mi padesát rublů a pomohu ti," říká babička a podává mu prsten. „Navleč si ho, ale jen do poloviny," radí stařenka. Mladík ji poslechne a kouká, už má ptáka až po kolena. „A teď si ho navleč celý," ponouká ho babička. Opět poslechne a prásk! Jeho chuj se táhne na kilometr daleko.

„Proboha, co teď s tím?"

„Nic se neboj, jen ho stáhni zase do poloviny a všechno bude v pořádku."

Mládenec poděkuje, zaplatí a vydá se na cestu domů. Nadržená žena už ho nedočkavě vyhlíží u okna a sotva ho spatří, běží mu naproti. „Tak co, vyplatil jsi ho?"

„Vyplatil."

„No tak se pochlub."

„Až vevnitř, venku ti ho ukazovat nebudu."

„Tak pojď rychle domů. Už se nemohu dočkat."

A jak vejdou do světnice, muž si navlékne prstýnek na půl prstu a pták mu naroste až po kolena. „Tak tady ho máš!"

Když ho žena uviděla, zajásala nadšením: „To je dobře, že takové potěšení máme my, a ne někdo ostatní. Tak rychle pojď, ať ho vyzkoušíme!" A když po hodině skončili, ještě dlouho se musela koukat pod sukně. Měla totiž pocit, že ho tam má pořád.

Když se dcera druhý den zastavila u rodičů, zářila nadšením. „Tak už máte ten pravý chuj doma," ptala se matka. Dcera přitakala a vyprávěla jí do všech podrobností, jaké štěstí ji s nejmladším bratrem potkalo. Jenže zatímco mladá se jen rozplývala, stará kupcová začala žárlit. „Jak bych to jenom udělala, abych si s tím obrovským chujem také trochu užila," přemýšlela. A nakonec to také vymyslela. Vyčíhala si okamžik, kdy její zeť odpoledne usnul na zahradě. Vyhrnula si sukně a hned

vyskočila na ten jeho obří chuj. A jako smyslů zbavená začala jezdit nahoru a dolů.

V té chvíli se zeťův prsten svezl na celý prst a jeho chuj okamžitě vystřelil do obrovské výšky. Právě vešla do zahrady kupcova dcera, a co nevidí! Její muž spí, pták se mu tyčí do obrovské výšky a až úplně nahoře sedí její matka a točí se ve větru jako korouhvička. Hned si toho povšimli i sousedé, na zahradu se seběhl houf lidí a všichni se dohadují, jak dostat starou kupcovou zpátky dolů.

„Jiná cesta není, než ten chuj porazit. Přineste sekeru," radí jeden ze sousedů.

„To je přece hloupost. Když chuj porazíme, stará sletí dolů a zlomí si vaz," oponuje druhý.

„Měli bychom se modlit, aby se stal nějaký zázrak," vložila se do debaty sousedka.

Ale to už se novomanžel probudí a vidí, k jakému došlo dopuštění.

„Říkáte zázrak," usměje se mladík a nenápadně si stáhne prsten do poloviny prstu. Než bys řekl švec, jeho chuj je už zase jen půl metru nad zemí. Vyděšená tchyně seskočí na zem a celá rudá přísahá, že už to nikdy neudělá.

O PROPÍCHNUTÉM POPOVI

Na ruském venkově žil hloupý pop. Prý nejhloupější na světě. Alespoň se to o něm široko daleko povídalo. Jednoho dne přišel do vesnice vysloužilý voják, který se jen tak nazdařbůh toulal krajem. Když se v hospodě dozvěděl o hlouposti zdejšího popa, řekl si: „No z toho by mohlo něco kápnout." A když mu navíc řekli, že popka je pěkná ženská, zrodil se mu v hlavě dokonalý plán.

Druhý den vyžehlil uniformu, vypucoval knoflíky a naleštil svůj kvér. A pak se vydal k popovi.

„Copak si přeji, vojáčku," ptá se pop.

„Máme nové nařízení od cara, podle kterého musejí být všichni popi ojebaní. Nedá se nic dělat, otče, sundejte kalhoty a vystrčte zadek."

„Ach, bože, taková potupa! Nešlo by to nějak obejít?"

„Bohužel, otče, nešlo. Rozkaz je rozkaz."

„Slituj se nade mnou, vojáku. Co kdybys vojebal popku? Nikdo se nic nedoví a já ti přidám sto zlatých."

Voják se naoko kroutí, vytáčí, ale nakonec svolí. Vezme od popa stovku a hned vymýšlí, jak na to.

„Nikdo se nesmí dozvědět, že jsme úřady podvedli. Proto si musíš lehnout na břicho a popku si položit na záda. Já na ni vlezu, a kdyby něco budu jakoby jebat tebe," vysvětluje voják.

Pop souhlasí, zavolá popku a oba si lehnou do vozu – to, aby je nikdo neviděl. Přesně jak voják nařídil. Popka stáhne sukni a voják už ji rajcuje, jako by byl rok bez ženské. Voják přiráží, popka křičí slastí a pod tím pop zkouší myslet na houby s voctem. Ale nakonec to na něj také přijde, pták mu ztvrdne jako zamlada, proleze dírou z vozu a trčí k zemi, jako kus větve...

A venku stojí popovy děti a čekají, až maminka s tatínkem vyjdou ven. Najednou si nejstarší dcerka všimne, že ztopořený úd čouhá až k zemi. A uleví si: „Tedy, ten voják má ale ptáka. Propíchnul tátu, propíchnul mámu, a ještě z něj trčí dobrá polovina ven..."

O NEVĚŘE A VYLÉČENÉM SLEPCI

V malém polském městečku žili manželé. Jednoho dne muž oslepl a žena si našla milence. Začala si s místním písařem, ale muž jako by něco tušil, nenechával svou ženu ani na okamžik samotnou.

Žena si však věděla rady. Odvedla svého slepého muže na zahradu a pozvala si tam také svého milence. A zatímco slepec seděl pod ovocným stromem, vesele souložila s písařem.

Soused, který sledoval celou absurdní scénu z okna, okamžitě přivolal svou manželku: „Podívej se, drahoušku, na to boží dopuštění. Co kdyby právě teď Pánbůh vrátil slepci zrak a on by viděl, jak mu manželka zahýbá? Na místě by ji musel zabít."

Ale jeho paní nesouhlasila: „Kdyby slepci Pánbůh hodlal vrátit zrak, určitě by jeho manželce poradil nějakou vhodnou výmluvu."

„Copak lze v takovéto situaci najít nějakou výmluvu?"

„Jen počkej. Brzy uvidíš!"

A pak se to stalo. Bůh vrátil slepci zrak, podvedený manžel otevřel oči, a co nevidí! Jeho žena si užívá s písařem.

„Ty couro, co to děláš," vykřiknul uzdravený slepec.

Ale jeho manželka ani na okamžik neztratila duchapřítomnost: „Tak se to přece splnilo! Můj drahý, já jsem tak ráda, že zase vidíš... Zrovna dnes v noci jsem měla zvláštní sen. Slyšela jsem andělský hlas, který mě nabádal, abych hned ráno zhřešila s písařem, a Pánbůh ti za to vrátí zrak. A všechno se splnilo. Poslechla jsem a ty zase vidíš!"

O MRTVÝCH JEN DOBŘE

Ve městě na řece Volze žila mladá a krásná žena, která měla starého a ošklivého manžela. A tak není divu, že si paní našla mladého milence. Její manžel byl kupec a často jezdil na cesty za obchodem, čehož mladá kupcová dokázala hojně využívat. Jednou kupec zase odjel a kupcová si poslala pro svého amanta. Když milenec přišel, nachystala na stůl spoustu dobrot a pustili se do jídla. Jenže v té chvíli se neočekávaně vrátil její manžel domů, protože zmeškal odjezd vlaku. Milenec už chtěl otvírat okno, aby se spasil útěkem, ale milá paní kupcová ho zadržela. „Počkej, však my to s ním už nějak skoulíme," pošeptala mu a vydala se přivítat svého manžela.

„Můj milý mužíčku, zdalipak víš, kdo k nám přijel na návštěvu," volala na muže zvesela a hned pokračovala: „Bratr projíždí městem a zastavil se na kus řeči. Právě jsme se pustili do večeře. Pojď se k nám přidat."

A tak jedli a pili, jen občas hodila kupcová po svém milenci okem.

Blížila se půlnoc, když se její amant zvedl od stolu. A že už je jako pozdě, neboť ráno brzy vstává. Nejvyšší čas, aby odešel do svého hotelu spát.

Ale o tom nadržená kupcová nechtěla ani slyšet. „Budeš spát u nás v ložnici. Musíme ještě probrat, co naši rodiče a příbuzní, vždyť jsme se k tomu vůbec nedostali," prohlásila rezolutně kupcová. Svému muži ustlala na pohovce v kuchyni a milence si odvedla do ložnice. A sotva zavřela dveře, shodila ze sebe všechno oblečení a skočila mu do náruče. Nadržený mladík ji povalil na postel, skočil na ni a začal se činit. Taková rozkoš! Po deseti minutách to kupcová už nevydržela a hlasitě vykřikla blahem.

Její manžel to však uslyšel, rozespalý vyskočil z pohovky a přes dveře se ptá, co se stalo.

„Takový neštěstí, můj otec umřel," zakvílela kupcová.

„Tak to mě moc mrzí," zaskuhral kupec a šel zase spát.

A kupcová s milencem se znovu pustili do díla. Po dalších deseti minutách kupcová opět hlasitě vyjekla.

„Co se zase stalo," volal z kuchyně probuzený kupec.
„Nebudeš tomu věřit, ale matka je také po smrti," skuhrala kupcová.
A tak to šlo dál a dál, až během noci pohřbili celou její rodinu.

O VZRUŠENÉ PANIČCE

Daleko za Uralem žil bohatý sedlák s dospělým synem. Jednoho dne si sedlák syna zavolá a povídá mu: „Už je na čase, aby ses pustil do nějaké práce."

„Dej mi sto rublů a pustím," odpoví syn.

Sedlák mu dá sto rublů a syn se vydá na cestu do města. Za chvíli přijde k výstavnému domu, v jehož zahradě stojí moc krásná paní. Syn se zastaví a civí na ženu skrz mříž.

„Copak je mládenče? Potřebuješ něco," ptá se žena.

„Koukám, jak jsi krásná. Víš ty co, ukaž mi nohy po kotníky a já ti dám sto rublů," opáčí syn.

„Klidně. Tak se podívej," odvětí žena a trochu vytáhne sukně. Syn jí dá sto rublů a vrátí se domů.

„Tak co, do jakého obchodu jsi se pustil," ptá se sedlák.

„No právě, do obchodu. Koupil jsem dřevo a brzy začnu stavět. Ale potřebuji ještě dvě stě rublů, abych mohl zaplatit tesařům za práci," odvětil syn.

A tak dostal od otce dvě stě rublů a znovu se vydal na cestu. Nešel už do města, ale jen k panskému domu, v němž žila krásná paní. Zase stála v zahradě, a když uviděla sedlákova syna, zeptala se: „Copak je mládenče, pročpak jsi zase přišel?"

„Jsi moc krásná, paní. Pusť mě, prosím, do své zahrady a ukaž mi své nohy až po kolena. Dám ti dvě stě rublů."

Paní ho pustila dále, zvedla sukni ještě výš a dostala dvě stě rublů.

Syn se vrátil domů.

„Tak co, už je obchod postavený?" ptá se otec.

„Postavený, ale potřebuji nakoupit zboží. Dej mi ještě tři sta rublů!"

A tak dostal od otce tři sta rublů a rychle spěchal k panskému domu za krásnou paní. Jenže otec se vydal za ním. Chtěl zkontrolovat, jak jdou synovi obchody.

Když syn přišel k panskému domu, stála krásná paní zase v zahradě. „A pročpak jsi přišel tentokrát?" zeptala se mládence.

„Jsi moc krásná paní. Nesmíš se zlobit za mé odvážné přání. Pusť mě do zahrady a vyhrň si celou sukni. Chtěl bych tě hladit ptákem po pizdě. Tady máš za to tři sta rublů."

Krásná paní si vzala peníze a pustila ho dovnitř. Pak se natáhla do trávy a vyhrnula sukni. Mládenec si rozepnul kalhoty, vyndal ptáka a začal paní jemně hladit po pyskách. Hladí, hladí a tak ji rozparádí, že začne sama prosit. „Strč mi ho tam, prosím, rychle mi ho tam strč!"

Ale to chytrý synek odmítá.

„Zaplatil jsem ti za to, že budu ptákem jezdit po pyskách."

„Vrátím ti všechny tvoje peníze, jen mi ho tam strč," prosí paní.

Ale mládenec ji stále jenom hladí ptákem po pyskách.

„Dám ti dvojnásobek peněz, jen mi ho tam už strč," naříká vzrušená paní.

Otec stojí za vraty, oči navrch hlavy, nevěřícně sleduje vzrušující scénu. Nakonec se neudrží a zavolá na syna: „Už dál nelicituj a ber. Je to skvělý kšeft!"

Jenže jak to paní zaslechla, lekla se, vyskočila na nohy a utekla do domu. Ze soulože nic nebylo, a i peníze jsou pryč!

„Proč ses mi pletl do obchodů, ty šašku starej," zabědoval zklamaný syn a naštvaně zamířil k domovu.

O CHLAPOVI S MALÉM FTÁKEM

Byl jeden chlap a ten měl tlustó ženu a tá ju měla moc velikó a on zas jak hléstu (žížalu). Dyž na ní ležel, vrtěl sebó sem a tam, ale fták mu v ni jenem lepotal, nebylo ho v ní ani takřka cítit, nemohl jí to nijak spravit. Tož tu ženu ta jeho práca jednó dožhrala, a vyhnala ho ven, aby jí už nechodil na oči dyž je takové neréda. Tož milé chlap zebrál pinkl a šil jak strápené oficír do světa. Vandroval už kolikáté deň a byl pořád smutňéší a smutňéší. Potem už bylo na té, že si neco udělá. Co tak seděl smutně jednó v křipopě u silnice a pojídal chleba, přišíl k němu staré žebrák, aby mu dál taky kósek. Dyž se staříček najedl, optál se ho, proč je tak smutné. Ten se mu ze všém svěřil, jak ho žena vyhnala z chalupy, protože má malýho a žena velkou. Žebrák mu dal na prst zlaté prstének a povídal mu že dyž tém prsténkem otočé vpravo, že mu fták naroste a dyž vlevo, že se mu bude zas zmenšovat. Chlap žebrákovi poděkoval a chtěl se vrátit dom. Ale dyž tak byl celé unavené, sedl do křipopy a najednó usnul. Dyž tak spál, jel kolem pan farář. Á viza u vandráka zlaté prstének, jak mu bliščé na prstě, zastavil vůz a stáhl prstének vandrákovi s prsta. Povídal si, že ho bez teho ukradl.

Co tak jeli, točil si prsténkem na prstě, prohlídaje ho, a najednó ucétil, že mu fták roste. Už mu praskly aji klofnéky u poklopce a pořáď mu růstl až za chvílku ním mlátil koňom po hlavách a ešče pořáď mu růstl. Pacholek se začál žehnat křížem, koně se plašili a fták mu růstl a růstl. Byli půl hodiny od města a farářů fták byl už u fáry. Tož už nemohli ani dál jeť. Farář mosel slízť z voza a sednóť si na zem. Lidi se začali k němu sbíhať a všeci ho litovali. Farář dal rozhlásiť, že kdo mu od teho pomože, že dostane veliké tringelt.

Ten okradené přišil zatém do města a viza z fáry černé prápor, ptál se, co se stalo. Tož lidi mu to vykládali a on hneď věděl, že mu farář ten prstének ukradl. Tož jim řekl, že on mu pomože. Šli k němu, vzal mu prstének a točil ním nazpátek. Farářovi se začál fták zmenšovať víc a víc, až ho měl zas malýho v gaťách. Farář mu dal za to peněz, co jenem mohl unýsť.

Dyž přišil muž dom a žena ho uviděla, první bylo, že se ho ptala, esli má ešče tak malýho. On jí řekl, aby se neptala a stópla si na dvoře ke stěně a vyhrnula si sukně. On potem začál točiť prsténkem a fták mu začal růsť. Žena dyž viděla, že ho má po její chuti, sama si ho tam strčila, ale muž točil pořáď prsténkem a fták mu růstl a růstl. Žena už byla na něm napichnutá až kdesi nad kalenicó a on pořáď růstl a růstl. Žena už začala strachy křičeť, ale všecko nadarmo, až potem ju bylo viděť až v mračnech. Najednó chlapovi, dyž tak za ňó zhůru hleděl, plesklo cosi smradlavýho přes hubu. Žena se strachem posrala. Á tož chlap, viza to, se dopálil, pleskl ftákem o zem a žena se zabila. Á tak se zbavil zlé ženy.

DLOUHÝ HONZA

Šil Honza světem. Byl jak všeci Honzi trošku praščené měchem. Říká se o takovéch, že só hlópi jak bot, ale že majó obyčéně vic šćesti než rozumu. Á ten Honza byl taky jeden z takovéch. Co se tak potloukal po světě, přišil do jedneho království, a tam měl ten král jednu ceru, která byla tuze hezká, ale porát smutná. To ju jedna čaroděnica zavinšovala (začarovala), že dokáď nenande chlapa s pořádném ftákem, že dotáď bude smutná a bude ju měť jak vrata.

V tem království bylo vyhlášený, že se majó o ňu hlásiť všeci mužči, kdo si trófá měť takovýho, jakýho potřebovala, protože pré ju měla jak ďóra od kanóna a smrděla pré jí voňavkama a všelijakéma čertama jak hajzl.

Dyž se o tém Honza dozvěděl, povidal si, že to taky zkusé. Á šil. Dyž přišil za město, sedl si na mez, rozepial si gatě a měřil si ftáka. Ále zdál se mu byť jakési malé, tož si ho natahoval, aby ho měl většího. Co se tak potil s tém svojím ftáčiskem, kde se vzala, tu se vzala, škaredá bába a dívala se naň co to dělá. Dyž se ho optala, povídá on, že chce mrdať tu princeznu, ale že se mu zdá, že ho má pro ňu malýho. Tá baba se nad ním smilovala, protože to byla čaroděnica, co zavinšovala tu princeznu, a navlíkla mu na prst prstének a povidala mu, dyž tém prsténkem otočé vpravo, že mu fták poroste a dyž ním otočé vlevo, že mu ho zas ubude. Honza jí chtěl poděkovať, ale ona se ztratila jak smrad.

Honza šil potem do města a povidal královi, že mu jeho ceru od teho smutku vykurýruje. Král mu dovolil a Honza si umluvil s královskó princeznó schůzku v parku u rybnika.

Večír šil Honza do parku a dyž přišil k rybniku, otočil prsténkem a točil s ním tak dlóho, až mu fták narostl tak, že ho měl dlóhé přes celé rybnik, a jak princezna přišla k tému rybniku a uvizela teho Honzu, myslila, že je to lavka přes ten rybnik a šla k němu po té lavce. Áž došla k němu, viděla, že mu to trčé z gatí fták, a hneď byla do Honzy celá pryč. Honza se taky nemohl zdržeť a viza, že je to šikovná robka, měl chuť, že mu až oči vylízaly

z důlků. Honem točil prsténkem tak, že byl fták tak akorát, naládoval jí ho do ďóry a dyž byli hotoví, princezně se ďóra sama zavřela a byla už malá, protože v té samé chvíli to zavinšování už přestalo. Princezna přestala byť smutná a Honza s ňó dostal půl království.

AMORKŮV ČŮRÁČEK (BABIČKA VULGARIS)

Na Starém Bělidle bylo lautr hovno co dělat. Sultán a Tyrl leželi na zápraží a líně si lízali kulky. Babička šukala na dvoře a Barunka za stodolou. Kohout právě skočil na slepici a fouk jí ho tam, až peří lítalo. Babička povídá Barunce: „Seber to pírko, dobrá hospodyně pro pírko i přes plot skočí." „Já se na něj vyseru," odsekne Barunka, ale vtom ji babička kopla do prdele, až jí vylítly slzičky, děvečce maličký.

Idyla byla rušena řevem Viktorky od splavu. „Co ta kurva zase ječí," povídá pan Prošek, povalující se na kanapi. „Inu to víte, svrbí ji píča, a to je horší nežli podebraná pata," povídá babička. Pan Prošek zavrčel něco o prdeli, obrátil se a chrápal dál. Vtom se přihrnuly děti: „Babičko, heč, viděly jsme komtesu Hortensii, chcala támhle u plotu," hlásal nadšeně Vilímek. A náhle, kde se vzala, tu se vzala, přijela sama komtesa: „Poníženě ruku líbám," pozdravil ji pan otec. „I polibte mi třeba prdel," odpověděla komtesa a ladně seskočila z koně. „Smím vám medu podati," tázala se přívětivě babička. „Na ten vám seru, chcala bych zas jak koroptev," odvětila mile komtesa a dodala: „Přišla jsem děti na zámek pozvati." „Babičko, půjdeme na zámek," jásaly děti. „Do prdele půjdete, parchanti zasraný," durdila se babička, „abyste se tam zase přežraly a posraly jako minule." Ale děti se nedaly a škemraly tak dlouho, až jim babička povolila. A tak odpoledne šli všichni do zámku. První babička, co krok, to prd. „Zatracené kyselo," povídá babička, „ještě se na zámku poseru." A rozpustilý Vilímek si již v duchu představuje, jaká to bude sranda, až paní kněžna šlápne atlasovým střevíčkem do hovna. V zámku zazvonili, ale museli dlouho čekat, neboť komorník právě slézal se služebné a nemohl nalézti kšandy, které si někam zastrčil. Když jim konečně otevřel, děti se hned hnaly do pokoje. Barunku nejvíce zajímala soška Amorka, táhlo jí na 15 let. Marně ji babička napomínala: „Nech

toho Amorka, máš ruce olšové!" Barunka hladila Amorkova čůráčka svými drobnými prsty dál. Náhle se Amorek vysmekl, spadl na zem a rozbil se na sračky. Vtom přišla paní kněžna: „To se lehce spraví," povídá babička celá nesvá. „Dejte mi jen pírko a trochu toho klihu." Když dostala žádané, dala se do spravování. Právě se chystala přilepit čůráčka, když se paní kněžna otočí a povídá. „Ale babičko, ten kousek musí přece viset dolů, nahoru to věru nepatří." Chvíli se o tom přely, až se babička nasrala a povídá: „Mě nebudete nic učit, milostivá paní kněžno, vy tomu hovno rozumíte, já jsem jich v životě viděla a vždycky stály nahoru!" Paní kněžna zbledla, odešla k oknu a zahleděla se do krásného letního podvečera. „Šťastná to žena," vzdychla vzápětí. Potom se s paní kněžnou rozloučili. Když odcházeli ze zámku, komorník zavrčel pod vousy: „Jen zase přijďte, havrani, osobně vás nakopu do prdele." A pak za nimi prásknul dveřmi. Byla to taková rána, až se babička lekla a posrala se. Domů přišli již za šera. Barunka vešla do stodoly, a ve tmě narazila na oj: „Jste to vy, pane Franci," ptala se tiše. A tak skončil jeden den na Starém Bělidle.

Pohádky byly dříve úplně jiné, než jsou dnes. Když šly děti spát, začaly se vyprávět příběhy plné krutostí či erotických motivů. Šlo prostě o zábavné vyprávění, něco jako dnešní fantasy. Erotických pohádek se u nás moc nedochovalo. Pokud něco neslušného slyšela Němcová, raději na to rychle zapomněla, a tak jediné tři dochované necudné pohádky najdeme ve slavných Kryptadiich, *které jsou originálních souborem sexuálně či vulgárně zabarvené lidové slovesnosti. Jejich autor Karel Jaroslav Obrátil začal sbírat erotické říkanky, písničky či pohádky koncem 19. století. Už sám fakt, že ctihodný ředitel školy v Uherském Hradišti obcházel okolní vesnice a vyptával se na nejrůznější „prasárny", mu vynesl pověst podivína. Když chtěl soubor lidových nemravností později vydat, nenašel žádného odvážného nakladatele, a tak se pustil, ačkoli byl v dluzích, do vydávání sám. Naštěstí. Díky němu si i dnes můžeme přečíst jadrné moravské pohádky o kouzelném prstenu zvětšujícím penis.*

Daleko víc pohádkových sprosáren se zachovalo v Rusku. Jeden z největších ruských sběratelů pohádek Alexandr Nikolajevič Afanasjev v polovině 19. století shromáždil a vydal osmisvazkový soubor lidových pohádek (najdete tu i slavného Mrazíka). Jenže zběhlý právník dobře znal praktiky carské cenzury, a proto do svého gigantického přehledu nezařadil ani jednu z několika desítek erotických pohádek, které při své misi shromáždil. Ty zůstaly jen v rukopise a možná by zmizely nadobro, kdyby se je nepodařilo převézt do Ženevy a anonymně vydat tam.

Další cennou studnici eroticky zabarvených příběhů představují indiánské mýty. Vědci z amerických univerzit jich nasbírali několik tisíc a také v nich se objevuje celá řada explicitně vyjádřených erotických a sexuálních motivů – ozubená vagina, výměna partnerů či létající penis.

Několik zajímavých erotických mýtů pochází z Afriky. V nich se řeší hlavně otázka vzniku lidského pohlaví – nebo podle těchto mýtů žili lidé v dávných dobách bez vagin a penisů. Naopak velmi bujaré a sexuálně barvité jsou erotické pověsti z Tichomoří, ve kterých se vyskytuje jak volný sex a promiskuita, tak současně i sexuální sadismus. Poněkud morbidní a kruté jsou mýty pocházející ze severu – z Grónska a Islandu.

Na závěr tohoto volného souboru erotických mýtů a hanbatých pohádek, které ilustrují pestré dějiny lidské sexuality, jsme zařadili jednu roztomilou lidovou hříčku z Česka. Parafráze na slavnou Babičku *Boženy Němcové se u nás rozšířila na přelomu 70. a 80. let a je tak jednoznačně nejmladším literárním dílem z našeho souboru.*